

Zvezdica v svetilki

Georg Dreißig

Ilustrirala
Bojana Dimitrovski

Zvezdica v svetilki

Georg Dreißig

Predgovor	4
------------------------	----------

I. Kamnita pot v Betlehem

Kamnita pot v Betlehem	6
Skrivnost velikega kamna	8
Zakaj voda pozimi zamrzne	10
Čudež pri vodnjaku	11
Kaj je veter prepeval Mariji	13
Igla iz luninega srebra in nitka iz zvezdnega zlata	15
Zvezdica v svetilki	18

II. Zakaj imajo jabolka rdeča lička

Zakaj imajo jabolka rdeča lička	20
Srebrna bodeča neža	23
V trnovem gozdu	24
Neugledne čebulice	26
Smreka	28
Kako je črn trn postal slaven	30
Skrivnost vrtnic	32

III. Božične miške

Zakaj osliček ni hotel počivati	34
Kaj je pajek storil za Marijo	36
Zakaj imajo zajčki bele repke	37
Veveričkina zaloga	39
Čuvaj Runo	41
O ovčki, ki se ni pustila postriči	43
Božične miške	45

IV. Stari stražar

Prgišče slame	46
Topla juha revne žene	48
Ob pastirskem ognju	51
Stari stražar	53
Danijel s flavto.....	56
Betlehemski krčmarji	59
Božji Sin	61

Predgovor

V mnogih nemških družinah gojijo v predbožičnem času lepo navado: v »bo-gkovem kotu« postavljajo pokrajino, skozi katero sta Marija in Jožef z osličkom potovala v Betlehem. V prvem adventnem tednu so na rjavem prtu razpostavljeni le kamni, najlepši med njimi predstavljajo pot za Božjo Mater. V drugem tednu se jim pridružijo rastline, mah in storži, pa tudi rastline v cvetličnih lončkih, ki predstavljajo »palmek«. V tretjem pridejo na vrsto živali, predvsem ovce na paši, v četrtem pa končno tudi ljudje, pastirji, ki bedijo pri svojih ovcah. Med nastajanje pokrajine lahko vpletemo krajše zgodbe, ki se prav tako vzpenjajo od elementov prek rastlinskega in živalskega kraljestva končno do kraljestva človeka.

Knjižica je zamišljena tako, da jo odrasli berejo otrokom. Kot adventni kalendar, ki vodi od zgodbe do zgodbe k božiču, je primerna predvsem za šolarje. Do manjših otrok bomo pravični, če bomo iz štirih delov izbrali za vsak teden le eno zgodbo, ki jo bomo potem v večernih urah pripovedovali teden dni. Mogoče jo tudi zaigramo ali upodobimo v adventni pokrajini.

Nastajanju zgodb je botrovalo predvsem veselo pričakovanje božiča. Ni mi prebudilo le sle po pripovedovanju, pač pa predvsem željo, da bi na otrokom primeren način pokazal, kako ves svet hrepeneče pričakuje božični dogodek. Tako naj bi se prebudilo občutje, da zgodba za zgodbo vse bolj in bolj razžarja božično luč, dokler na sveti večer ne zažari v vsej svoji lepoti. Za nekatere spodbude se imam zahvaliti znanim božičnim pripovedim, prav

posebej še ljubeznivim opisom flamskega pesnika Felixa Timmermana. Odločujoče za nastanek te zbirke zgodb pa je bilo dvoje žarečih otroških oči, ki še verjamejo v čudeže, in dvoje majhnih ušes, ki so vedno hotela slišati še več.

Stuttgart 1987

Georg Dreißig

I. Kamnita pot v Betlehem

Sedem zgodb za prvi adventni teden

KAMNITA POT V BETLEHEM

Marija in Jožef sta bila na poti v Betlehem. Osliček je pogumno peketal pred njima. Jožef je bil navajen potovanja. Imel je dobro popotno palico in je odločno korakal. Marija se je po svojih močeh trudila, da bi ga dohajala. Njene nežne noge pa so kar naprej zadevale ob temne in ostre kamne na poti. Marija je sicer stiskala zobe, da ne bi nihče opazil njenih bolečin, pa kljub temu ni mogla zadržati solze, ki ji je zdrsela po licu. Ne osliček ne Jožef, ki je mislil samo na to, kako bi ostal na pravi poti, nista tega opazila. Angel, ki je vse tri spremljal, pa je seveda videl, da Marija joče. Sklonil se je k njej in ji rekel: »Ti ljuba Božja dekla, zakaj jočeš? Saj si vendar na poti v Betlehem, kjer boš rodila Božjega otroka. Te to ne navdaja z veselimi mislimi?« Marija je odgovorila: »Kako zelo si želim pričakati Božjega otroka! Pa saj nočem tarnati. Le temni, ostri kamni, ob katere zadevam, mi otežujejo pot.« Ko je angel to slišal, se je obrnil proti kamnom ter jih nekaj časa motril s svojimi svetlimi, sijočimi nebeškimi očmi. In glej, njegov žareči pogled jih je spremenil. Robovi in konice kamnov so se zaobili in kamni so se začeli svetiti v različnih barvah. Nekateri so postali prozorni kot steklo in so se svetlo lesketali v žarku svetlobe, ki je žarela iz angela. Zdaj je Marija lahko varno stopala po svetlikajoči se, v pisanih barvah bleščeči se cesti in pot v Betlehem ji ni bila več težka.

SKRIVNOST VELIKEGA KAMNA

Nekega dne sta Marija in Jožef na svoji poti v Betlehem prišla do velikega kamna, ki je zapiral cesto. Popotniki so ga morali ali preplezati ali pa se mu izogniti levo ali desno ter se tam prerivati skozi grmovje.

S tem kamnom pa je bilo tako. Ko so delali cesto, je moralo sedem mož napeti vse svoje moči, da so ga skotalili stran. Ko so naslednjega dne prišli na delo, je kamen spet ležal na svojem starem mestu, kot da bi bil od vekomaj

tam. Močni možje so ga ozmerjali, potem pa zavihali rokave ter se še enkrat lotili težkega dela. Spet so gromozanski kamen zavalili stran s poti – in naslednji dan so ga spet našli tam, kjer je ležal prej. Tokrat so možje preklinjali še bolj kot dan poprej. Potem pa so se še tretjič spravili na delo in s poslednjimi močmi kamen odkotalili na stran. Ko pa so ga naslednji dan spet našli na istem mestu, kot da ga ne bi nihče nikoli premaknil od tam, ni nihče več spregovoril trde besede. Možje so se začeli spraševati, kaj naj to pomeni. Ker pa niso našli odgovora na svoje vprašanje, so poiskali svetega moža, ki je samotno živel v gozdu. Njemu so povedali o kamnu, ki se je vedno

znova vračal na staro mesto. Sveti mož jih je pozorno poslušal, razumevajoče prikimal in jim spregovoril: »Tisti, ki naj bi ta mogočni kamen odstranil s poti, še ni prišel. Pustite torej kamnu, naj leži tam, kjer je, in prepustite Tistemu, ki je za to določen, da ga bo odkotalil s poti.« Močni možje so poslušali njegov nasvet in tako je kamen ležal sredi ceste v napoto popotnikom.

Tudi Marija in Jožef sta obstala pred njim. Jožef ga seveda ne bi mogel odkotaliti v stran, tudi s pomočjo oslička ne. Ko sta zamišljena stala pred oviro, je Jožef, ne da bi se zavedal, s palico narahlo udaril po kamnu. Komaj pa se je kamna dotaknil, se je ta razpolovil. Polovici sta padli desno in levo kraj poti. In zdaj je lahko vsakdo videl, da je mogočni kamen v svoji notranjosti poln kristalov, ki so se čudovito lesketali v sončni svetlobi.

Malo kasneje je prišel po poti tudi sveti mož. Ko je zagledal prepolovljeni kamen in kristale, ki so se svetili v njegovi notranjosti, so mu zažarele oči. »Tisti, ki je bil določen za to, da bo kamen odstranil s poti, je bil tu,« si je rekel, in veselje ter upanje sta napolnila njegovo srce.

ZAKAJ VODA POZIMI ZAMRZNE

Nekega dne sta Marija in Jožef prispela do reke, ki ni bila niti preveč široka niti zelo globoka. Le voda je bila v tem letnem času zelo mrzla. Oslička, ki je z enim kopitom previdno stopil vanjo, je tako zbolelo od mraza, da je nogo kar najhitreje potegnil ven in še na misel mu ni prišlo, da bi reko prebredel. Daleč naokoli ni bilo mostu in tudi čolna ni bilo mogoče najti. Le kaj naj naredijo? Jožef si je že podpasal plašč, da bi prebredel reko ter Marijo na ramenih prenesel na drugo stran. Toda Marija tega ni hotela sprejeti, ker se je bala, da bi mu mraz lahko škodoval. Namesto tega je stopila čisto blizu k bregu in tiho zapela: »Vodni val, vodni val, postoj, postoj takoj! Pomagaj nam na naši poti! Bodi nam most, bodi nam brv!«

In glej, reka je odgovorila s prav nežnim zvončkljanjem. Nenadoma se je ustavila v svojem teku in zgradila most, prozoren kot steklo, a tako trden, da so lahko šli Marija, Jožef in osliček na drugo stran.

Od tistih dni voda pozimi zamrzne.

Ko nosi Marija svojega otroka po Zemlji, naj je nič ne ovira na njeni poti, ampak naj bo povsod varen njen korak.

ČUDEŽ PRI VODNJAKU

V tistih časih, ko sta Marija in Jožef z osličkom potovala v Betlehem, ljudje še niso imeli v hišah pip, ki bi jih lahko odprli, kadar bi hoteli imeti vodo. Ne, vzeti so morali vedra, iti k vodnjaku in jo zajeti. To so večinoma delale žene in dekleta, ki so se rade, ko so se srečale pri vodnjaku, pogovorile in si izmenjale novice.

Nekega večera je tudi Rut vzela vedro, da bi šla k vodnjaku. Ko pa je stopila iz hiše, je opazila na nebu zvezdo, ki je svetila bolj kot vse druge zvezde in celo bolj kot luna. Deklica jo je začudeno gledala, obstala je in pozabila, kaj je hotela storiti. Le kaj oznanja ta čudežno sijoča zvezda? Ko jo je zazeblu v roke, se je Rut zbudila iz sanj ter pohitela k vodnjaku. Tam ni bilo več žive duše. Druge deklice so že vse odšle domov. Rut je hitro navezala vedro na verigo, da bi ga spustila v globino. Toda spet se je začela obotavljati. Gladi-na vode se je zaradi zvezde, ki se je zrcalila v vodnjaku, bleščala, kot bi bila iz samega zlata. »Kako se sveti,« je vsa prevzeta zašepetala deklica. »Ko bi le lahko tudi stara mama to videla!« A babica je doma sedela v naslanjaču, kajti noge so ji s starostjo oslabele in je niso več nosile. Rut je previdno spustila vedro v globino, da ne bi razburkala svetlikajoče se vode. Ko pa je vedro spet potegnila kvišku, se je tega večera začudila še tretjič: tudi voda v vedru se je zlato bleščala. Deklica je pomočila prst v vodo ter jo poskusila. Teknila je tako kot vedno. Zdaj je Rut snela vedro z verige ter tekla, kar so jo nesle noge. Takoj ko je odprla vrata, je zaklicala: »Poglej, stara mama,

kaj ti prinašam!» In pokazala je babici vodo, ki se je tako čudežno bleščala. »Poglej, ohranila je sijaj svetleče se zvezde, da bi ga tudi ti lahko videla,« je deklica veselo razlagala. Stara žena je pomenljivo pogledala zlato vodo, potem pa je rekla: »Le kakšna luč je to, ki začenja svetiti po svetu, da lahko celo čisto vodo presvetli s svojim sijajem?« In obrnjena k Rut je nadaljevala: »Tudi v tvojih očeh je že začela žareti. Skrbno pazi nanjo!«

Novica o zlati vodi se je hitro raznesla po vasi in ljudje so tekli, da bi zajeli te vode, ki je ohranjala svoj sijaj, ne glede na to, koliko so jo zajeli. In ta sijaj je ohranjala do – ja, do kdaj? Do takrat, ko se je v Betlehemu rodil Božji otrok in je potem Njegova luč razsvetljevala svet.

KAJ JE VETER PREPEVAL MARIJI

Pot na tuje za Marijo nikakor ni bila lahka. Prej je le redkokdaj zapustila Nazaret in še nikoli v življenju ji ni bilo treba beračiti za prenočišče ali celo prenočevati kraj poti. Podnevi, ko je sonce prijazno osvetljevalo svet in sta z Jožefom hitela, da bi pravočasno prišla v Betlehem, ni bilo tako hudo. Ko pa sta zvečer legla k počitku, je Marija nenadoma začutila, kako težko ji je pri srcu in domotožje ji je stisnilo grlo. Tako je ležala v temi, mislila na Nazaret, na njuno majhno hišo z rožnatimi grmi v vrtu in z dišečim jasminom pod oknom ter se naenkrat domislila pesmi vetra, ko se je mudil med listi dreves in grmov ali ko je zarisaval valove v žitnih poljih. Ah ja, veter, ta je bil njen posebni prijatelj. Ko je zjutraj zavel skozi odprta okna v njeno sobo, je vedela, kakšen bo dan, ne da bi stopila iz hiše. Včasih so jo obdale lahne sapice, včasih nežno zavijanje; enkrat ji je veter prinesel različne vonjave, drugič pa vlago bližajočega se dežja ...

Ampak zdaj, na poti, se je Mariji zdelo, kot bi vel nek drug, mrzel, tuj, zimski veter. In tako se je Božja Mati počutila še bolj samo.

Vendar veter veje, kjer hoče. Tako je zavel tudi okrog Marije in opazil njeno žalost. Le kaj bi lahko storil, da bi jo potolažil? Dolgo je molčal in premišljeval. Konec koncev je bila zima in njegova dolžnost je, da prizadevno žvižga skozi vse razpoke in zavija okrog vogalov. Toda ljuba Božja Mati je bila na tujem tako sama in zapuščena ... Nenadoma se je veter drugače oglasil. Zapel je o pomladi v Nazaretu, o kalečem semenu in nabreklih popkih, o razkošju